

OBSAH

Úvodník Úvodní slovo	3
Rozhovor s P. Václavem Dvořákem SDB z farnosti v Rumburku	4
Církevní stavby v diecézi s Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze	9
Představujeme farnost Rumburk	10
Spiritualita Josef, mlčenlivý ochránce Mesiáše Co bude za dvacet let?	12 13
Ze sbírek diecéze Nalezení sv. Kříže, hlavní oltární obraz z kostela v Bělé pod Bezdězem	14
Napsali jste Ježíš nesl kříž také za mne... Cesta k Otci do domu světla Beetlesáci Citadela Konvikťáci v hospici Ministranti z Lounska na výletě První masopust na Dlouhém Mostě Jarní lyžování v Příchovicích	15 15 16 16 16 17 17 17
Zprávy z diecéze Krátké zprávy z diecéze	18
Pozvánky Pozvánky na poutě a tábory Pozvánky, nabídka KNA, tip na výlet	20 21
Zprávy z biskupství Biskup požehnal pamětní desku Z díáře Mons. Jana Baxanta	22 22

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**
Karel Pech

*Fotografie bez
uvedení autora
Jana Michálová
a Miroslav Zelenka*

ZDISLAVA

časopis litoměřické diecéze
duben 2011 • 16. ročník • 3. číslo • 20 Kč

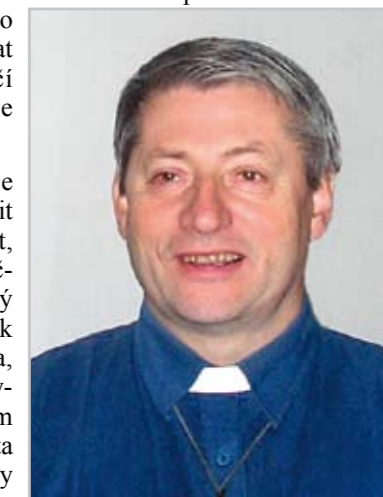

Velikonoční pozdrav

*Přichází jaro, tak dlouho očekávané. To nás
jistě těší. Ale co je ještě pro nás důležitější,
jsou ústřední křesťanské svátky – Veliko-
noce.*

Abychom si více uvědomili jejich velikost, zadívejme se na ně v souvislosti celého liturgického roku.

Středem je náš Pán, Ježíš Kristus. Jedině v něm mají oslavy během liturgického roku smysl. Celý advent je radostnou přípravou; Pán přichází. Vánoce – naše radost se naplňuje. Narodil se Kristus Pán. Pastýři se radují, andělé zpívají, mudrci se sklánějí zástupně za všechny národy. Ale nemůžeme přehlédnout něco, co je předznamenáním velikonočních událostí. Maria s Josefem nemohou nalézt u lidí útulek, kde by se mohlo dítě narodit. Teprve stáj, jesličky jsou tím místem. Naprostá chudoba. Pak přichází ohrožení od krále Heroda. Rodina musí prchat do vyhnanství v Egyptě. Po letech, návrat do Nazareta. Doba vánoční končí připomínkou dvanáctiletého Ježíše v chrámě a křtu v Jordáně.

Následuje tzv. mezidobí, na které navazuje doba postní. Zde jsme pozváni připojit se k Pánu Ježíši, více ho poznávat, následovat ho. Vrcholí to velikonočními svátkami. Květná neděle – slavný vjezd do Jeruzaléma. Zelený čtvrtek – slavení eucharistie, zrada Jidášova, první výslechy. Velký pátek – opět vyslyšení, obviňování, bičování, trním korunování, odsouzení, křížová cesta a smrt na Kalvárii, uložení do temnoty hrobu. Bílá sobota – studená realita hrobu. Po západu slunce ale již začíná třetí den. A pak to přijde. Zděšení vojáci prchají od hrobu. Při svtání naleznou ženy a po nich učedníci prázdný hrob. Andělé zvěstují: „Není tady. Byl vzkříšen, jak řekl.“ A pak již zní stále silněji, den po dni, slavné ALELUJA.

Z Kristovy oběti tryská křestní pramen, byli jsme osvobozeni z otroctví hříchu. Proto o Velikonocích křtíme a také obnovujeme křestní slib. Připomínáme si okamžik, kdy jsme se zrodili pro věčný život s Bohem.

Celých čtyřicet dní a k tomu ještě deset dní prožíváme dobu velikonoční, aby se v nás radost z vykoupění upevnila, abychom se stali skutečnými velikonočními lidmi. To vše je nakonec zpečetěno při slavnosti Sslání Ducha svatého.

A tak ze srdce přejí, aby dny, které prožíváme a budeme ještě prožívat, byly naplněny radostným a trvalým ALELUJA.

R.D. František Jirásek, farář z Děčína-Podmokel

Připravujeme pro vás

Dne 15. dubna 2011 zemřel v Kryrech na faře po těžké nemoci kněz litoměřické diecéze R.D. Josef Šimon, čestný kanovník Katedrální kapituly u sv. Štěpána v Litoměřicích, farář v Kryrech a administrátor excurrento v Soběchlebech, Strojeticích, Velké Černoci, Vidhosticích a Vroutku. Čestným kanovníkem katedrální kapituly byl jmenován 26. prosince 2010. Slavnostní instalace, která se konala 12. února letošního roku a o níž jsme vás informovali v minulém čísle Zdislavy, se ze zdravotních důvodů nezúčastnil.

Rozhovor s J. M. can. Josefem Šimonem, jak jsme jej zaznamenali jen několik dní před jeho úmrtím, pro vás připravujeme.

Jana Michálová, redaktorka časopisu

...Otevřme se velikonočnímu „Aleluja“ - ať se do nás co nehlouběji vtiskne, aby nebylo jen slovem při určitých zvláštních příležitostech, ale aby vyjadřovalo náš život: život lidí, kteří zvou všechny ke chvále Pána a kteří toto činí s vědomím, že jsou „vzkříšení“.

Benedikt XVI., 24. března 2008

Vždyt' je úmyslů, za které se máme obětovat i modlit...

Jak jste se dostal k salesiánům?

Tam mě dostal strýček P. Antonín Dvořák, byl tehdy inspektorem neboli provinciálem. Chtěl jsem jít do semináře do Budějovic, ale on mě poslal do Fryštáku.

la II. vysoké vyznamenání Za církev a papeže, závěr života strávil v Moravských Budějovicích, kde zemřel v roce 1999.)

Kde jste se narodil a jaké bylo Vaše dětství?

Narodil jsem se krátce po půlnoci 16. srpna 1933, pokřtěn jsem byl hned druhý den v kostele Panny Marie Nanebevzaté. Jméno Václav jsem obdržel po dědečkovi, kostelníkovi ve Chvojně, který

byl v té době už po smrti.

Když mi byly asi dva roky, zlomil jsem si ruku. V nemocnici jsem hodně plakal, až mě sestra okřikla: „Čert tě vem, kluku!“ Zatím mě nevzal, a tak je to dobré a mohu se radovat a Bohu děkovat.

Když jsem měl jít poprvé do školy, nejprve jsem se velice těšil, ale pak jsem se asi bál a nebylo mi z toho dobře, ale tatínek rozhodl a musel jsem do školy jít.

Asi v šesti letech jsem začal ministrantovat, tam mě také poslal tatínek, když nepřišel starší ministrant. Musel jsem se hned učit Confiteor a Suscipiat a další latinské odpovědi, ministrantskou latinu. Latina se mi moc nedařila, ale u oltáře se mi líbilo. Také těžký misál i s dřevěným pulpitem se mi podařilo upustit. Jak jsem byl malý, nepovedlo se mi těžký misál na oltář zvednout. Přispěchal mi na

pomoc tatínek - kostelník. Misál položil na oltář a mě postavil do pozoru vedle oltáře.

Ve třetí třídě jsem přistoupil k prvnímu svatému přijímání. To se mi líbilo a byl jsem šťasten. Po přijímání jsem se zbožně pomodlil a tehdy jsem uslyšel Hlas: „Pojď za mnou, chceš být přeci knězem?“ A s kamarádem Toníkem jsme si po mši svaté u rybníka umiňovali, že půjdeme oba do semináře do Českých Budějovic. Ale to naše plánování dostalo brzy trochu jiný směr. Po válce k nám přijel na návštěvu strýček Antonín Dvořák, ředitel salesiánského ústavu v Ořechově, a na oplátku nás vzal na návštěvu do Ořechova. Tam se mi moc líbilo. Byli tam bohoslovci, kteří chodili v klerikách, byli samý žert a smích. Po obědě hráli v klerikách na dvoře fotbal a já s nimi. Druhý den nás vzal strýček na pěší pouť na Velehrad. Klečeli jsme při bohoslužbě před oltářem Panny Marie a já jsem zase slyšel: „Pojď za mnou a následuj mého Syna. Chceš být přeci knězem?“ Strýček poznal, že se se mnou něco děje, a zprostředkoval mi na příští rok nástup do salesiánského ústavu ve Fryštáku.

Dne 16. srpna 1945 jsem se těžko rozloučil s milovanou maminkou a v doprovodu tatínka odjel. Moc jsem z té cesty pro slzy neviděl. Pan ředitel Med nás přijal s otevřenou náručí, pan asistent Bařínka mě uložil v ložnici sv. Aloise se vším, co jsem si přivezl. Nemohl jsem spát, ještě jednou jsem v noci navštívil tatínka, poplakali jsme si, on mě těšil a povzbuzoval, udělal mi křížek na čelo, dovedl mě k mé nové ložnici a tím byl konec jednoho a začátek druhého, nového života.

Jaký byl život ve Fryštáku?

S pomocí Boží a pod ochranou Panny Marie jsem začal 1. září 1946 v tercii ústavu sv. Jana Boska ve Fryštáku u Holešova nový školní rok. Během studií se mi docela dařilo. O prázdninách jsme vždy někde pomáhali, při malování a úklidu všech učeben, nebo na zahradě v Přestavkách, kam se přestěhoval z Ořechova náš studentát. V kvintě jsem dostal funkci půdníka. To znamenalo starat se na půdě o šaty a prádlo spolužáků i přestavených. Také jsem žehlil prádlo představených a roznášel jsem je na jejich pokoje. To vyžadovalo více času, a tak jsem zanedbával studium a hrozilo mi i několik čtyřek, ale s pomocí Boží se mi podařilo proměnit čtyřky na trojky. Další prázdniny jsme pomáhali při žních, já potom ještě u rodičů na poli. O svátku Panny Marie Nanebevzaté 15. srpna 1949 jsme ve farním kostele poděkovali za všechno dobré, co jsme ve Fryštáku prožili, a po slavnostním obědě nás 24 hochů odjelo do Hodoňovic, kde jsme začínali noviciát. V té době byl inspektorem-provinciálem můj strýček P. Antonín Dvořák SDB.

Co jste studovali v noviciátě?

Studovali jsme dějiny našeho salesiánského díla, život sv. Jana Boska, stanovy a pravidla salesiánské společnosti, místo latiny jsme měli italštinu, rodný jazyk Dona Boska, dále liturgii, gregoriánský zpěv a také krasopis.

I já jsem se snažil pilně učit a „sekát latinu“, čili být vzorným novicem. Ani půdníka jsem nedělal, vlastně tam žádná půda nebyla. My novicové jsme jen umývali nádoby v kuchyni a obsluhovali u stolu při jídle.

Připravovali jsme se na obláčku, kterou jsme měli 8. prosince v 17 hodin o svátku Panny Marie Neposkvrněné. Skládali jsme si kleriku, rochetku, připravili jsme si koláček a bired. Pan asistent nám to pomohl narovnat na paže a v průvodu jsme vyšli ze studovny do naší kaple. U oltáře nám pomohli spolubratři obléct

se. Při bohoslužbě jsme prosili, abychom dokázali řeholní oblek vždy oblékat a nosit s úctou a láskou.

Nový rok 1950 jsme vítali při mši svaté s velkou nadějí a prosbou k Panně Marii Matce Boží, aby nám po celý rok pomáhala a chránila nás. Nebyla ještě ani půlnoc 13. dubna 1950, když nás vzbudil hluk a křik. Na náves dorazily dva zelené antony s ozbrojenými příslušníky SNB, za chvíli byl jeden z nich i u nás v pokoji a uklidňoval nás, že se nic neděje a abychom nevycházeli na chodbu. Ostatní vzbudili všechny představené, shromáždili je ve studovně a nařídili jim, co si mají vzít na dalekou cestu. Naložili je do aut a odváželi je ještě za tmy. Doprovázel je křik našich dobrodinců shromážděných na návsi, prý létaly i kameny. Zůstali jsme úplně opuštěni, nevěděli jsme, co s námi bude, ani co budeme dělat. Ráno jsme se modlili v kapli a po snídani jsme šli do studovny. Snažili jsme se učit, anebo něco číst, ale vůbec nám to nešlo. Až koncem měsíce jsme dostali zprávu od představených, že se máme pomalu rozjíždět do svých domovů. Posílali jsme si domů všechny osobní věci, protože jsme tušili, že se do noviciátu v Hodoňovicích už nikdy nevrátíme. Bylo nám to velice líto, ale snažili jsme se to přijímat jako vůli Boží.

Také jste odjel domů?

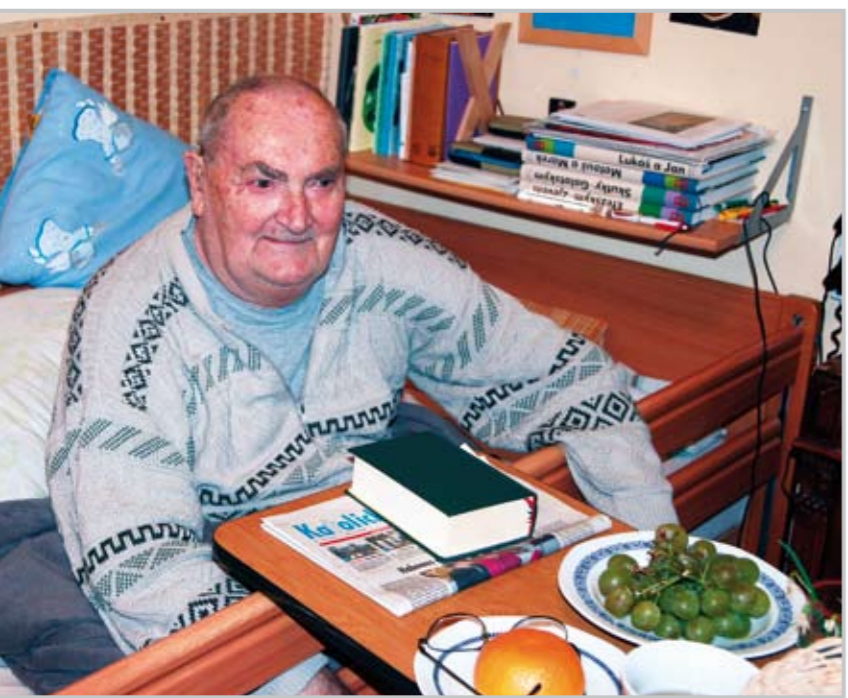
Já jsem odjel 4. května. Naši ve Chvojně byli překvapeni, na vesnici se ještě nedoneslo, co se stalo. Nevěděli, že 13. dubna 1950 byly zabráný a zrušeny všechny kláštery. Já ani rodiče jsme nevěděli, co budu dělat. Přírodním představených bylo, abychom pokračovali ve studiu na gymnáziu. Podmínky přijetí na gymnáziu v Pelhřimově se mi moc nelíbily, proto jsem čekal.

V Lukově u Fryštáku byl u sestřiček internován první inspektor „staříček“ Ignác Stuchlý. Dostal jsem zprávu, abych přijel za Frantou Duroňem do Brna, z Prahy přijel i Jirka Boukal a 22. května

jsme do rukou Dona Stuchlého v Lukově složili časné sliby - slib čistoty a slib věrnosti Donu Boskovi. Ještě odpoledne jsme odjeli do Ostravy, kde nás čekal Ludvík Kus, který nám vyjednal setkání s ředitelem gymnázia v Hlučíně a bydlení na faře. A tak jsme 24. května 1950 vyrazili pěšky s žebříčkem s peřinami z Ostravy do Hlučína. Na faře nás přivítali s otevřenou náručí, ubytovali nás a my jsme děkovali Panně Marii Pomocnici křesťanů. Nastoupili jsme na brigádu do zahradnictví, potřebovali jsme peníze na jídlo, bydlení, knihy a sešity. Po prázdninách jsme mohli bez přezkoušení nastoupit na gymnáziu do sexty. Pán Bůh nám pomáhal, a tak jsme celkem dobře pokračovali. Mně osobně dělala těžkosti angličtina. V septimě se k nám přidali další tři spolubratři, které propustili z internace v Hájků u Prahy.

Při maturitě jsem si z češtiny vytáhl otázku, kterou jsem moc neuměl. Byla o socialistickém spisovateli S. K. Neumannovi. Protože na náhody nevěřím, musel jsem bojovat. Ale soudružka češtinářka to vzala asi politicky a u zkušební komise prosadila nedostatečnou. Samozřejmě že mě to mrzelo, ale nebral jsem to tragicky, ale snažil jsem se to přijmout od Pána Boha jako napomenutí, abych byl více pokorný a pilnější a v životě zodpovědnější.

Až do konce června jsem pomáhal doma, potom jsem se připravoval na opravnou zkoušku, kterou jsem díky znalostem o J. A. Komenském složil. Dál jsem se připravoval na přijetí na Vysokou školu zemědělskou v Brně. Zkouška dopadla dobře, ale při pohovoru se mě také ptali, zda jsem v SSM. Všelijak jsem se vymlouval a omlouval, oni ale měli jasno. „Ve vašem posudku z gymnázia jsme našli, že ve svazu mládeže nejste z náboženských důvodů. Máme vážné obavy, aby vám náboženské přesvědčení nebránilo navštěvovat přednášky marxismu-leninismu, což je, jak víte, na vysoké škole

hlavní předmět.“ Podali mi ruku a nepřijali mě. Zase jsem nevěděl, co mám dělat, kam mám jít, abych nemusel na vojnu.

Jaká byla Vaše další cesta?

V této situaci mě povzbudil tatínek, spravedlivý izraelita a zbožný křesťan: „Nic se neboj, Pán Bůh ti ukáže, co máš dělat a kam máš jít.“

Brzy jsem dostal pozvání do Ostravy, kde bych mohl nastoupit na jednorocní geologický kurz pro ty, kteří se nedostali na vysokou školu. Tatínek se smál, já se radoval a oba jsme děkovali Panně Marii. V Ostravě jsme měli hodnou paní domácí a my jsme se jí snažili dělat radost, netoulali jsme se po nocích a pilně jsme se učili.

Po ukončení jsem se na radu představených přihlásil na vysokou školu báňskou, kam jsem byl přijat bez zkoušek. Ve třetím ročníku jsem byl ale z kádrových důvodů vyloučen ze studia na všech vysokých školách. Představení mi radili, abych co nejdříve odjel domů, protože už začalo zavírání jezuitů i salesiánů v Praze i Brně.

zapomněl na nezmary a byl jsem tím více vděčný Bohu a rodičům. Na jaře jsem odjel k sestřenicí, které zemřel manžel, vypomáhat v hospodářství.

Na podzim jsem byl odveden na vojnu k dělostřelcům do Jičína. Velitelem čety byl Jáno Semjan, slovenský evangelický pastor. Brzy po přísaze se mnou začali někteří kamarádi chodit v neděli večer do kostela na mši svatou. Kanóny jsem za celou dobu vojny zblízka ani neviděl. Jednou jsem si to šinul ve všední den, ale bez propustky, na mši svatou, potkal jsem poručíka a musel jsem se vrátit do kasáren, třebaže jsem tvrdil, že jdu jen do kostela a na večeri se vrátím. Zavolal si mě velitel, přesvědčovali mě, že se do kostela už teď nechodí a už vůbec ne na vojně. Hájil jsem se, jak jsem uměl, a výsledkem bylo to, že mi dovolili chodit do kostela i v neděli dopoledne. V druhém roce vojny mě navštívili tři soudruzi, různě se mě vyptávali, ale já jsem odpovídal tak, abych nikomu neškodil. Moc se jim to nelíbilo a krátce nato jsem byl převelen do Prahy, kde mě navští-

nikoho v Praze nenavštívil, abych měl od StB pokoj.

Po novém roce 1960 jsem nastoupil do Agrostroje do lisovny. Byla to těžká a nebezpečná práce, ale Pán Bůh mě neopouštěl a vodil mě po dobrých cestách. Přivedl mě do dílny, kde už pracovali dva kněží. Byli to pan doktor Kadlec, profesor církevních dějin, a pater Pikl, želivský premonstrát. A tak jsem byl zase jako doma. Spřátelili jsme se, radili si, pomáhali a povzbuzovali se. Po třech letech jsem dostal výuční list - strojní zámečnick - a byl jsem přeřazen do funkce seřizovač lisů. Byla to, díky Bohu, lehčí a veselejší práce.

To už bylo v roce 1965 a politická situace už byla trochu volnější. Dal jsem výpověď a odešel do Jiříkova na stavbu přehrady, kde ve skladu pracovali spolubratři salesiáni i řeholníci z jiných řádů. Měl jsem tam malou dílnu, kde jsem opravoval různé nástroje a nářadí. Vždy se našla chvílka pro studium filozofie a teologie, morálky a dogmatiky.

Podarilo se Vám studia dokončit?

V září 1968 jsme nastoupili na Cyrilometodějskou teologickou fakultu v Litoměřicích. My salesiáni jsme nebydleli v semináři, ale na Klimentku u Brozan a do školy jsme dojížděli. Byl jsem přijat do sexty, protože některé zkoušky jsem složil na přehradě. Na Klimentku bylo nádherně. Ředitelem byl P. Antonín Dvořák SDB, můj strýček. Bydlelo nás tam sedm bohoslovců. Ještě před Vánoce jsme já se třemi spolubratry a s provinciálem Donem Míšou odletěli do Říma. Vše nám tam zařídil, a tak jsme byli 24. prosince vysvěceni na jáhny a 25. prosince 1968 na kněze v kapli bohoslovců při Lateránské bazilice. To byla nádhera a radost. Byl jsem tak nadšený, že na mně praskla vypůjčená alba. Před svěcením jsme se připravovali a trochu prohlédli město. Hned po svěcení jsme jeli do Turína a rodného městečka Dona Boska Becchi. V Turíně jsem sloužil ve světničce Dona Boska svou

první mši svatou. To byla další moje radost. Ani jsem nevěděl, jak mám Pánu Ježíši, Panně Marii a sv. Janu Boskovi poděkovat. Dál jsem pokračoval ve studiu a úspěšně je ukončil závěrečnými zkouškami. Mohl jsem být veřejně prohlášen za kněze římskokatolické církve. V rodném Chvojnově jsem měl 4. července 1971 slavnou primici. V té době už rodiče nežili, k oltáři mě doprovázel strýček a mnoho dalších kněží diecézních i salesiánů.

Jaké bylo Vaše první místo v kněžské službě?

Moje první působiště bylo místo kaplana na Mělníce. Když jsem vystoupil na nádraží, rázně jsem vykročil ke kostelu. Našel jsem jen jedny dveře otevřené. Vstoupil jsem a oněměl. Stanul jsem totiž na prahu kostnice. Přesto jsem si ji prohlédl. Kosti jsem ale nepočítal a spěchal rychle na faru. Tam mě přivítal probošt Václav Sikyta. Plnil jsem kněžské povinnosti, sloužil mše svaté, začal jsem učit náboženství na dvou základních školách a jedné střední. V neděli za mnou přijížděli z Litoměřic naši salesiánští bohoslovci. Byl jsem tam spokojen, ale nepobyl jsem tam ani dva roky.

Před Velikonocemi v roce 1973 mě generální vikář Holoubek poslal do Horek nad Jizerou. Měl jsem obavy, že jako novopečený administrátor nezvládnou svaté třídění. Bůh mě však neopustil ani v této situaci. V Horkách byl šikovný a spolehlivý pan kostelník Babic, jeho manželka se starala o čistotu a květinovou výzdobu kostela a jejich synek ministroval. Tito tři mi všechno vysvětlili a poradili. V Horkách byly ve farní stodole ustájeny krávy, proto jsem se rozhodl se svolením nadřízených přestěhovat se do Krnska. Farní budova zde byla zarostlá, nebyla tu voda, měla jen suchý záchod. V prvním patře bydlel kostelník, bratr zesnulého pana děkana, a paní hraběnka, kterou komunisté vystěhovali z jejího zámku na Stránově. A přesto jsem se zde za-

bydlil. O kostel se staraly sestry z Horního Krnska. Navštěvoval jsem rodiny, zvláště ty, kde byly nějaké děti.

Druhý rok o prázdninách mi přijeli pomoci mladí z Moravy vykopat příkop pro přívod vody ke kostelu i faře. V té době jsem také získal svoje první starší auto. Během léta 1980, když už jsem byl na faře sám, mi přijeli moji příbuzní pomoci s úpravami. Na konci prázdnin jsem měl teplou vodu, splachovací záchod a pořádná kamna. Nic za to nechtěli, vroucně jsem jim poděkoval a slíbil, že se za ně budu modlit. Bylo ještě potřeba opravovat kostel. I v Krnsku mě navštívil pán od StB a kladl mnoho otázek. Odpovídal jsem jen vyhýbavě a neurčitě. Proto jsem pak musel jezdit asi půl roku do Prahy. Jednou jsem si řekl dost, já už nikam nejedu. Prošlo mi to, už se neozvali. V Krnsku jsem byl deset roků.

Přesto jste v Krnsku déle nezůstal. Kam jste byl poslán?

Poté jsem byl v roce 1983 přeložen do Nymburka. U kostela sv. Jiljí už bylo narovnáno množství tašek, které čekaly, až budou použity na střechu kostela. Nakonec se střecha pokrývala měděným plechem. Pustili jsme se s pomocí Boží a Panny Marie i do opravy vnitřku kostela, hodně práce udělali ochotní farníci a známí. Pokračovali jsme opravou tzv. staré fary, ale tu jsme nedokončili.

I tady jsem učil náboženství a s většími ministranty a několika děvčaty jsme měli každý týden zamyšlení nad Biblií. V létě jsem posílal mládež se salesiány na stanový nebo putovní tábor. Vždy se vraceli s radostnou náladou. Na podzim v roce 1985 jsem začal mít zdravotní potíže. Začala mě bolet noha. Podstoupil jsem lázeňskou léčbu a v roce 1987

operaci umělé kyčle. Mohl jsem chodit o holích a po nějaké době opět sloužit ve farnosti. Před Vánoce roku 1990 jsem měl další potíže. Umělý kloub mi vyndali, ale jiný nebylo možné zasadit. Noha se zkrátila, natahovali mi ji, potom mi nechali ušít botu s vyšším podpatkem a poslali mě na rehabilitaci do Kladru. Protože jsem byl dlouho v neschopnosti, v Nymburku mě nahradil P. Pavel Zach.

P. Václav Dvořák SDB mezi rodinami, foto archiv.

Určitě Vás ani teď Pán Bůh neopustil a něco pro Vás měl připraveno.

Navštívil mě náš provinciál P. Láďa Vik, zda bych nechtěl do Jiříkova, kde byl zatím sám P. Antonín Hladký SDB. Měli jsme toho tady i ve dvou hodně na starosti. Byly zde sestry boromejky, farní kostel sv. Jiljí, bazilika Panny Marie Pomocnice ve Filipově a přilehlý klášter redemptoristů, kde je ještě dosud domov důchodců. Učili jsme opět náboženství. Bylo tu dost práce, a proto jsme přivítali pomoc P. Wörnera. A v té době jsem byl na další operaci.

V létě roku 1993 jsem se vydal na pouť do Říma a do Lurd. Všechno jsem to dobře snášel. V Lurdech mě místní dobrovolníci vozili na vozíčku na mši svatou a všude, kde bylo třeba. Byla to nádhera pouť. Nikdy na to nezapomenu a musím stále děkovat Bohu a Panně Marii.

Moc jsem povzbuzení z pouti potřeboval. Už příští rok, v roce

P. Václav Dvořák SDB mezi rodinami, foto archiv.

Zase moudře zasáhl tatínek, když řekl: „Zůstaň doma, práce je tu dost. Pán Bůh se postará.“ Pomáhal jsem v zimě kácet stromy v lese. Při tom jsem se uklidnil,

vili zas. Zvali mě na pohovory, ale nedostali to, co potřebovali.

Po vojně jsem ihned odejel z Prahy, na radu představeného jsem

1994, mě začala bolet druhá noha v kyčli. Operace se podařila a po rehabilitačním pobytu jsem byl téměř zdrav a vesel. Ale ne nadlouho. Na obou nohou se mi udělaly bérkové vředy, měl jsem od nich často zvýšenou teplotu, nehojily se. Další pobyt a různé zákroky v nemocnici nepřinesly žádný výsledek. Dál jsem sloužil v Jiříkově podle svých možností.

Na podzim v roce 1998 byla dokončena oprava farní budovy zde v Rumburku. Biskup Josef Koukl ji znovu posvětil a spolubratři salesiáni se nastěhovali. Jednoho dne přijel za mnou do Jiříkova P. Pavel Tichý SDB s autem a vozíkem a také mě sem přestěhoval. Tak jsem se stal Rumburákem. Vánoce jsem prožil už v komunitě na faře v Rumburku kolem stromečku. Ježíšek nás našel i zde a my jsme mu za to zazpívali „Narodil se Kristus Pán!“

Podle možností jsem sloužil mše svaté. Zakrátko následovala další operace, jamka umělého kyčelního kloubu praskla. Museli mi ji nahradit. Pooperační rehabilitaci jsem měl už doma v Rumburku. Bérkové vředy se ale nehojily, proto lékaři v létě roku 2006 rozhodli o amputaci obou nohou v rozmezí čtrnácti dnů. Nohy mě přestaly bolet a dobře se hojily.

Ještě jsem se dočkal jedné operace. Mám kardiostimulátor, aby se mi lépe dýchalo. Pan doktor

je spokojen, budíček šlape jako hodinky, a co mohu já? Jen zase děkovat a děkovat Pánu Bohu a Panně Marii Pomocnici.

K mým sedmdesátým narozeninám, 16. srpna 2003, jsem dostal veliký dárek, a sice schodišťový výtah. Všechno to zařídili a vymysleli P. Pavel Tichý, pan Ondruš a paní Kacafírková, dohlížel na to P. Pavel Kadlečík. Montéři přijeli, namontovali, naučili mě to ovládat a zase odjeli. Jeho provoz jsme zahájili o svátku sv. Václava. A já jsem zase mohl jen děkovat Bohu a tentokrát i svatému Václavovi.

Jak se Vám dnes daří?

Ke všem povinnostem, co má, se o mě stará P. Pavel Kadlečík. Myslím, že toho má dost a dost. A to má na krku mě, který ve své nemohoucnosti vyžaduje péči jako mimino. Poslouží mi také naši spolupracovníci, hlavně David. Při svém děkování nesmím zapomenout na paní Kacafírkovou, která mi nosí dopisy, katolické noviny a každý den mě navštíví, a paní Hoškovou, která přichází vždy ve čtvrtek, nezapomene mi vždycky přinést nějaký pamlsek, potom uklidí farní budovu a uvaří nám něco dobrého.

Nejvíce mě mrzí, že já nemohu nikomu posloužit, nikoho podarovat, když mně všichni tak obětavě slouží a pomáhají. Proto se musím ještě více modlit a obě-

tovat svoji nemohoucnost a bolístky. Modlím se a obětují za všechny spolubratry salesiány, za děti a mládež, jejich rodiče. Za rodiny a nová kněžská a řeholní povolání. Modlím se a obětují za obrácení hříšníků a spásu duší, za náš národ, pokoj a mír v celém světě. Vždyť je tolik úmyslů, za které se máme obětovat i modlit... K Bohu Otci všemohoucímu a trpět z lásky k němu ve spojení s Kristem ukřižovaným a zmrtvýchvstalým.

Jak spolupracujete s P. Pavlem Kadlečíkem v péči o farnost?

Já nespolupracuji ve farnosti, já jsem jenom na posteli a modlím se za farnost a farníky. Na mši svatou mě Pavel bere s sebou, ale na zamyšlení nad Bibli mě nebere, asi že bych tam řekl něco špatně... Pavel provádí kněžskou činnost, já ho jen doprovázím modlitbou a obětí. Teď když jsem vás poznal, mám dalšího klienta, za kterého se budu modlit. Je toho moc, nemocných lidí přibývá, mají různé těžkosti, tak se mám za co modlit.

Po celý svůj kněžský život jsem byl v litoměřické diecézi, tak se taky cítím jako litoměřický kněz, farník a přítel litoměřické diecéze. Tak ať vám Bůh žehná a všechno v Litoměřicích a v diecézi vzkvétá.

Ptala se Marie Koscelníková

S Radkem Rejškem za zvony kostelů litoměřické diecéze

Zvony našich kostelů patří mezi památky, které rozhodně stojí za pozornost. Pro mnoho lidí jsou tyto nádherné a ušlechtilé předměty, které sloužily a slouží nejen liturgii, obestřeny tajemstvím. Možná je to proto, že většina věží a zvonice je za normálních okolností širší veřejnosti nepřístupná, takže mnohdy sice vnímá vyzvánění

a lahodné hlasy zvonů sluchem, ale těch, kteří mají jasnou představu o tom, jak zvony vypadají ve skutečnosti a pěkně zblízka, není možná tak mnoho. Česká republika je v porovnání s ostatními zeměmi Evropy na umělecky a historicky cenný zvonářský odkaz stále ještě dosti bohatá, a to i navzdory dvěma osudovým rekvizicím během obou světových válek. A nejsou to jen zvony památné, které musíme do tohoto odkazu, na nějž můžeme být právem hrdí, počítat. Není totiž v Evropě mnoho zemí, jejichž současné zvonářství má takovou úroveň, jako právě naše. **Vydejme se tedy na exkurzi po zvonících a věžích kostelů litoměřické diecéze prostřednictvím stránek tohoto časopisu.** Je zřejmé, že psaný článek a fotografie v žádném případě nemohou zprostředkovat zážitek z osobní přítomnosti ve zvonovém patře věže či zvonice v blízkosti zvonů, ať už přímo během vyzvánění, nebo když jsou zvony v klidu a my se můžeme potěšit jejich vzhledem, výzdobou, anebo se snažíme vyluštit pozoruhodné nápisy vyvedené často v pro nás dnes jen obtížně čitelné gotické minuskuli. Přitom je zajímavé, že silný zážitek je to vždy a že na velikosti zvonů v této souvislosti vůbec nezáleží.

Osudy našich zvonů jsou velmi pestré, často velmi pohnuté, a tak není divu, že se jim dostává pozornosti i ze strany spisovatelů a básníků, kte-

ří jejich příběhy ztvárňují v dílech těšících se veliké oblibě. Je totiž také třeba si uvědomit, že v mnohých našich věžích a zvonících se můžeme setkat se zvony velmi úctyhodného stáří, často většího, než jakým se může vykazat samotný kostel, jemuž náleží. Je to tím, že zvony jsou sice zranitelné, ale je-li s nimi správným způsobem zacházeno, mohou prakticky bez údržby (to se netýká zvonového příslušenství!) přežít věky, jaké nejsou mnohdy dopřány ani stavbám nebo třeba celým obcím (známe zvony, které se na současné místo dostaly z obce, která dnes již neexistuje). Přímou v litoměřické diecézi však máme i případy opačné. Nejznámějším se stal osud velmi starého zvonu v památné zvonici při farním kostele v Železném Brodě z roku 1497, který přežil všechny živelné, válečné i společenské pohromy až do roku 2007, kdy byl zničen při úmyslně založeném požáru zvonice. Ano, žhář z kategorie kulturních a duchovních ignorantů se nesmazatelně zapsal do historie, která začala ještě před dobou rudolfínskou a trvala přesně 510 let...

Naše exkurze na pokračování bude věnována zvonům starým i novým, a pokud by chtěl někdo v našem putování hledat nějaký systém, asi bude zklamán. Zkušenosti nabyté při realizaci rozhlasového projektu „Zvony“, který na stanici Český rozhlas 3 - Vltava probíhá již 21 let, totiž ukázaly, že je dobré posluchačům (v případě časopisu půjde o čtenáře) nabízet zvony střídavě z různých, i protilehlých míst republiky (diecéze), aby se patrioti sledující putování po zvonech necítili rozladění skutečností, že na zvony z „jejich“ přijde řada později, než by se jim líbilo.

Litoměřická diecéze rozhodně není, co se bohatství zvonářského odkazu týče, pozadu za diecézemi ostatními. Její specifičnost však pro nás spočívá v tom, že některé vikariáty byly již celkem solidně prozkoumány a zmapovány, jiné však pro nás představují „bílá místa na mapě“, která tímto slibují při dokumentaci nejedno překvapení a pozoruhodné zjištění. Během válečných rekvizic se na našem zvonářském odkazu nadělaly

fatální a nevratné škody a jisté problémy dnes působí i skutečnost, že z těch relativně mála zvonů, které se po válkách vrátily zpět, mnohé byly živelně a bez jakýchkoliv podkladů zavěšeny na úplně jiná místa, než kde se nacházely před rekvizicemi. Když se pak na zcela nepředpokládaném místě podaří nalézt překvapení a některé věže i v litoměřické diecézi jsou pozoruhodné tím, že se staly jakýmsi „úschovnamí“ tzv. restitučních zvonů (tento pojem bude vysvětlen v některém dalším pojednání). Zřejmě by nebylo dobré ihned tyto věže prozrazovat už také proto, aby třeba nevznikly obavy v nějaké živé farnosti z toho, že může přijít o zvony tím, že jí budou odebrány a zavěšeny na původní místo (tedy tam, kam patří). Těchto případů je však kupodivu více, než bychom čekali.

Také se zastavíme u zvonické služby, která je více než pouhým taháním za provaz. A přitom právě zvonická služba je dnes naprosto nedoceněna a je velmi znepokojivé, jak je zatlačována do pozadí jakékoliv pozornosti především díky neuváženým instalacím elektrických zvonících strojů. Všude se dnes hovoří a píše o úsporných opatřeních a hledá se možnost ušetřit každou korunu. Investice do elektrického zvonícího stroje se stále více ukazuje být jednou z nejzbytečnějších a nejiracionálnějších investic, jakou může v nynější době farnost vynaložit. Nevěříte? I o tom budou následující pojednání...

V příštím čísle Zdislavy se tedy již vydáme za konkrétním cílem. Kam? Nejspíš to bude překvapení...

Radek Rejšek, diecézní kampanolog

Zvony v nově zrekonstruované zvonici v Dlačkovicích.

Křížové cesty Šluknovska

Venkovní kamenné kalvárie představuje výstava „Křížové cesty Šluknovska“, která byla v ambitu Lorety v Rumburku zahájena 1. dubna a potrvá do 31. května 2011. Nabízí příběhy čtrnácti křížových cest, vybudovaných v průběhu 18. až 20. století ve čtrnácti obcích Šluknovského výběžku. Vernisáž se koná v pátek 27. května v rámci akce Noc kostelů 2011.

Šestnáct česko-německých výstavních panelů přibližuje historii jednotlivých kalvárií, jejich zvláštnosti, dobové i aktuální fotografie a situační plány. Zveřejnění se dočkaly zatím nepublikované dobové fotografie a kresby ze sbírek Oblastního muzea v Děčíně a Okresního archivu v Děčíně. Současný stav křížových cest zachycují fotografie Jiřího Stejskala.

Výstavu doplní komentovaná prohlídka, přednáška, prohlídka křížových cest v Rumburku a česko-německá pobožnost křížové cesty. Z rumburské Lorety výstava poputuje mimo jiné do Leutersdorfu a Dolní Poustevny. Výstavu připravila Římskokatolická farnost – děkanství Rumburk a Römisch-katholische Pfarrei Mariä Himmelfahrt z Leutersdorfu za finanční podpory Evropské unie v rámci Fondu malých projektů Euroregionu Nisa a Česko-německého fondu budoucnosti.

Dřevěné reliéfy z křížové cesty ve Starých Křečanech

V Grafickém kabinetu Městské knihovny v Rumburku je od 11. dubna do 31. května 2011 k vidění čtrnáct původních dřevěných reliéfů ze starokřečanské křížové cesty. Reliéfy nejsou běžně přístupné, veřejnosti se představují výjimečně při příležitosti aktuální výstavy „Křížové cesty Šluknovska“ v ambitu rumburské Lorety. Výstavu dřevěných reliéfů pořádá Římskokatolická farnost Staré Křečany a Městská knihovna v Rumburku. Výstava je přístupná v otevírací době knihovny (pondělí-úterý, čtvrtek-sobota), vstup je volný.

Klára Mágrová, Rumburk

Fotografie z výstavy Křížové cesty Šluknovska naleznete na 23. straně.

Rumburskou farní oblast spravuje komunita tří salesiánů. Jejimi členy jsou P. Pavel Kadlečík SDB, P. Jozef Kujan SDB a P. Václav Dvořák SDB.

Farnost Rumburk

Farnost Rumburk a farnost Staré Křečany spravuje P. Pavel Kadlečík SDB. K tomuto farnímu obvodu patří ještě Brtníky, kostel v obci byl zbořen, fara je v neutěšeném stavu, mezi obyvateli nejsou praktikující věřící.

P. Pavel Kadlečík SDB

Staré Křečany jsou podle slov P. Kadlečíka „umírající farnost“, věkový průměr kolem 70 let, schází se zde asi jedenáct farníků. Když někdo z nich zemře, je nás o jednoho méně. Jsou to ale dobří lidé, většinou Němci, dobře hovořící česky.

V této farnosti bývá jedenkrát za rok setkání rodáků, sejde se asi dvě stě lidí, kteří tu kdysi bydleli. Vzpomínají na to, že zde byly v neděli dvě mše svaté a kostel býval plný. „Přesto se snažíme držet společenství. Lidé ve Starých Křečanech si navzájem hodně pomáhají. Někteří z nich jsou už hodně staří a pomoc potřebují. Není to jen formální křesťanská obec, ale je nás málo a nebude nás víc, farnost pomalu vymře,“ dodává Pavel Kadlečík

Rumburk je naopak živá farnost, chodí tu do kostela asi 80 lidí, jsou zde zastoupeny všechny věkové kategorie, je to farnost velice živá a hezká.

Jiříkov je farnost P. Jozefa Kujana SDB.

Salesiánský klub mládeže je častěji v Jiříkově i v Rumburku. „V Rumburku máme nízkoprahové centrum, říkáme mu klub, jmenuje se Zavináč. Ke své činnosti využívá přízemní prostory fary. Chodí tam děti od šestých tříd až po mládež ze středních škol,“ sděluje P. Kadlečík a doplňuje: „Není to ale práce moc evangelizační, spíš je to taková sociální práce a evangelizace je tu jen při okraji. I zaměstnanci, kteří tu jsou, tak s výjimkou vedoucího klubu jsou to vesměs lidé, kteří třeba nejsou

Podepíráme se navzájem, jeden druhého...

ani pokřtění. Ale někteří z nich jsou velmi dobří, dělají sociální práci jako takovou a jsou s námi v kontaktu. Evangelizace tam tedy je opravdu málo, stojí to spíš na takovém osobním svědectví křesťanů, se kterými se setkávají.“

Hodně navštěvovaný je klub maminek Kořátko, který vede Jana Butalová. Setkávají se dvakrát v týdnu, program se velice podobá výchovné práci v mateřských školách. Všichni mohou využít i pěkné dětské hřiště na farní zahradě.

Náboženství se vyučuje na faře. Jsou zde malé skupinky různých věkových kategorií. Studenti jsou rozběhlí po světě, setkávají se jen nahodile. Na faře v Rumburku je náboženství nejen pro děti, ale také pro dospělé. „Oni se vlastně v životě náboženství moc neučili, jednou jsem to zkusil a zájem trvá už sedm let. Říkáme tomu **Katecheze pro dospělé**, je to výuka. Sejdeme se jednou za měsíc v počtu do dvaceti osob a probíráme všechno možné. Většinou vycházíme z Písma svatého. Bible je základ, já ji mám rád a rád si ji čtu, rád nad ní přemýšlím, rozjímám, rád ji studuji a snažím se to zase nějakým způsobem předávat tady ve farnosti dál,“ říká o své zálibě Pavel Kadlečík.

Mimo to se ještě setkávají **nad Bibli**, to je něco mezi lectio divina, rozjímáním a výkladem Písma svatého. Také probíhá už několik let, kolem deseti zájemců se sejde jedenkrát do měsíce, teď probírají Lukášovo evangelium.

„Zvláštností, s kterou jsem se jinde nesetkal, je to, že mezi dětmi na náboženství, ministranty a i v různých společenstvích je vždy mnohem víc kluků než děvčat,“ říká Pavel Kadlečík.

O prázdninách, vždy když byla možnost, půjčili v Německu devítimístné auto a s malou skupinkou **ministrantů** cestovali po republice. I proto, aby

si trochu povídali, aby se společně modlili, prožili křesťanské společenství.

Kostelníkem v kostele sv. Bartoloměje je čtrnáctiletý hoch - Kuba Sokol. Pavel Kadlečík je s ním velmi spokojen. Tak mladého kostelníka určitě jinde nenajdete.

Senioři si i v rumburské farnosti velice pomáhají. Vědí o sobě, navštíví se, nakoupí si, potěší se, popovídají si. Mají hezké společenství. Pomáhají také při úklidu a výzdobě kostela, ale rádi se i sejdou. Po večerní mši svaté, když má někdo z nich svátek nebo narozeniny, si sednou do klubu, posedí a popovídají si.

Jednou za měsíc je v klubu na rumburské faře **Farní kavárna**. Po nedělní mši svaté se všichni ve dvou klubových místnostech sejdou. Každý něco přinese, uvaří čaj nebo kávu. Je to další způsob neformálního setkávání duchovních s farníky.

Pavel Kadlečík rád navštěvuje **rodiny**, které ho pozvou, aby své farníky co nejlépe poznal. Pochvaluje si, že mají spolu pěkné vztahy, nenachází ve své farnosti nic rušivého.

Dobré vztahy mají Rumburští i s **německými obyvateli** v sousedních přeshraničních farnostech. V postní

Mateřské centrum Kořátko.

době mají společnou křížovou cestu s farností Neugersdorf. V adventu je vždy pozvou do Leutersdorfu a zúčastní se místního adventního zvyku, kdy navštěvují rodiny, tam si zazpívají a pomodlí se; jeden dům je hned na hranicích.

„Od roku 2002, co jsem v Rumburku, jsem připravoval hodně mladých lidí na **křest**, každý rok se vždy ně-

Kroužky v Jiříkově.

kdo mezi mladými našel. Jsou to lidé, kteří se objeví sami od sebe. Jsem šťastný, že u toho mohu být, protože Pán Bůh vždycky někde někoho tzv. nakopne a přihraje. Přijdou, nebo je někdo přivede. Hezky to tu funguje. Lidé jsou zde schopni vydat i **osobní svědectví** při běžných obdobích liturgického roku, asi tak jako všude. Například tím, že obnovují manželský slib před celou farností, v postě máme společnou i svátost nemocných, vždy přijdou lidé nad šedesát let věku a rádi přijmou svátost i přípravu na ni,“ říká Pavel Kadlečík.

„Jednou z věcí, které jsem považoval za důležité po svém příchodu do farnosti, bylo naučit lidi číst Bibli, protože katolíci moc Bibli nečtou, i když ji většinou doma mají, ale tím to končí. Snažím se při kázání vykládat evangelium, nemít jen kázání na nějaké téma. Snažím se věřící postrčit, aby brali Bibli do ruky, a mnozí z nich skutečně dnes Bibli čtou. Ale vyvstávají z toho mnohé otázky, protože je tam mnoho věcí nesrozumitelných nebo vypadají krutě, a jak v tom mají najít Boží slovo. Myslím, že je dobře, že si člověk tyto otázky klade, protože potom usiluje alespoň nějak se přiblížit k Bohu, pochopit, kdo Bůh je, jakým způsobem s námi

jedná, jak vypadá jeho láska k nám a tak,“ dodává.

Spolupráce ve farnosti

P. Pavel Kadlečík o spolupráci v komunitě a ve farnosti:

„Farnost, ve které tu žijeme, považuji za společné dílo otce Václava (P. Václav Dvořák SDB) a moje. Rozhodně jsem to nikdy nepovažoval za svoje dílo,

protože i on v tom má svoji účast a podle mě často důležitější než já. Já sice dělám věci navenek, ale on má své utrpení a taky modlitbu, tím, že je trvale připoutaný na lůžko. Lidé ve farnosti říkají, že se na něm „Pán Bůh vyřádl“. Je to samozřejmě míněno s humornou nadsázkou. Ale on má skutečně utrpení hodně. Má amputovanou obě dolní končetiny, skoro nevidí, velmi špatně slyší, má tzv. budíček. Od té doby, co mu ho dali, nebyl nemocný. Předtím býval až třikrát do roka v nemocnici. Jinak je velice bystrý. Na lůžku studuje, modlí se, píše dopisy. Naše spolupráce vypadá tak, že tam, kde je to možné, je na vozíku se mnou - na bohoslužbách, při setkáních, na adoraci jednou týdně, s farností, když se modlíme po mši svaté ranní nebo večerní chvály, toho všeho se zúčastní. Když obcházím nemocné, a to vzhledem zase k mému zdravotnímu stavu chodím pěšky, místo doktorem nařízených procházek, nebo mám náboženství a podobně, tak vždycky ví, kde jsem, co dělám, kdy se vrátím. I proto, že se o něho starám, aby věděl, že tu nejsem a nemá mě shánět a zbytečně zvonit. Ale především proto, že on se pak za lidi, za kterými jdu, za dílo, které dělám, modlí. Tím

ho podepírá, takže se vlastně podepíráme navzájem, jeden druhého. Opravdu to považuji za spolupráci a myslím si, že ta jeho činnost tady je velmi užitečná. Možná že na tom jeho utrpení a jeho modlitbě farní dílo a často i kvalita této farnosti stojí, nebo se o ni opírá. Samozřejmě stojí na Bohu, Ježíši Kristu, ale on ji podepírá tím, jak své utrpení přijímá. Všechno ho bolí - lokte, nohy, které nemá, má těch bolestí a trápení opravdu hodně, někdy je to k nevydržení. A když se ho zeptáte, jak se má, tak vždycky řekne: „Výborně, výborně...“

Připravila Marie Koscelníková

Salesiánský klub mládeže v Rumburku

Již téměř 20 let se v Rumburku a přilehlém okolí s Boží pomocí rozvíjí salesiánské dílo. Příležitostně farní aktivity s dětmi a mladými se postupně rozrostly v každodenní profesionální práci zaměřenou Salesiánského klubu mládeže Rumburk - Jiříkov. Třemi hlavními projekty jsou nízkoprahový klub, kroužková činnost a mateřské centrum.

Zavináč - klub pro mládež je registrovanou sociální službou pro mladé studující lidi především ve věku 13 - 20 let, kteří se nechtějí nebo nemají možnost účastnit běžných forem trávení volného času. Klub jim nabízí pomoc a podporu při zvládnutí obtížných životních situací, zvláště pak v jejich obtížných životních situacích. Poskytuje jim potřebné zázemí pro aktivní trávení volného času a realizaci jejich zájmů. Klub Zavináč působí na faře v Rumburku a na jaře oslaví 5 let své existence.

V prostorách jiříkovské fary nabízíme od roku 2003 aktivity pro děti školního věku a rodiny s dětmi. Pro zájemce je připraveno více než deset různých zájmových kroužků a dále jednorázové aktivity typu dílny, výlety, tábory, nocování s Andersenem, Dětský den, apod.

Na obou místech zároveň působí několikrát týdně mateřské centrum, které poskytuje rodičům (prarodičům) s malými dětmi (do 5 let) zázemí ke vzájemnému setkávání, sdílení, výměně zkušeností a zázemí pro podnětný rozvoj dětí. Na každé setkání připraveny tematické výtvarné, pohybové a taneční aktivity, zpívání s vlastním hudebním doprovodem a samozřejmě nechybí příležitost ke spontánní hře v kolektivu vrstevníků. Na přípravě se rodiče (prarodiče) mohou aktivně podílet, v Jiříkově mají možnost účastnit se doprovodných aktivit a kroužků pro malé děti.

Brzy vás budeme moci pozvat k podrobnějšímu seznámení s naší organizací na našich nových webových stránkách.

Mgr. Michal Barák, ředitel organizace

Živý Betlém.

Josef

mčlenlivý ochránce Mesiáše

Postavu Josefa, manžela Mariina a pěstouna Ježíše, poznáváme především z Matoušova evangelia. Zde je Josef hlavní jednající postavou v okolnostech Ježíšova narození, na rozdíl od evangelia Lukášova, které zdůrazňuje a popisuje hlavně postavu Ježíšovy matky Marie. Je zvláštní, jak nám Matouš Josefa představuje. Především nám připadne podivné, že Josef, který chrání svou manželku Marii a jejího syna Ježíše, vlastně podle evangelia nepromluví jediné slovo. Komunikuje s Bohem skrze sny a skrze anděly, ujímá se těhotné snoubenky, zachraňuje před krutou záhubou Ježíše, později vede rodinu zpět do vlasti z egyptského exilu a můžeme si dobře představit, že se následně věnuje zajištění a ochraně rodiny v Nazaretě,

přičemž vyučuje pravděpodobně Ježíše svému řemeslu tesaře a truhláře. Co však každého čtenáře evangelia zarazí, je, že Josef při veškeré této své významné iniciativě a činnosti nepromluví ani slovo. Zvlášť podivné je to pro vypravování biblické, kdy přímá řeč byla vždy nejužším prostředkem pro charakterizaci jednající postavy. Josef, manžel Marie a před veřejností otec Ježíše, tedy jedná, je neustále

le v pohybu, ale při vši své činnosti je ponořen do ticha mlčení. Proč nám asi Matouš zdůrazňuje tuto podivnou stránku Josefova příběhu?

Josefovo mlčení

Josef intenzívně komunikuje jak s okolním světem, ve kterém žije, tak se světem Božím, nebeským. A při tom nepromluví na stránkách Bible ani jediné slovo. Nabízí se několik vysvětlení, proč evangelium Josefa takto charakterizuje. Především je Josef ve svém mlčení představen jako ochotný nástroj a zástupce pravého Otce Ježíšova, totiž samotného Hospodina. Ten, kdo hovoří kolem Ježíšova příchodu na svět, je jeho Otec - Bůh, Josef jej jen

před lidmi a světem mlčenlivě zastupuje. Snad tím chce evangelista zdůraznit, kdo je Ježíšovým vlastním Otcem, kdo se ujímá veškeré iniciativy, kdo ve skutečnosti plodí, chrání a vychovává malého Ježíše. Není to Josef, ale nebeský Otec. Josef je pouhým, i když veledůležitým nástrojem v Božích rukou. Mlčenlivě a bez výhrad přijímá Boží pokyny, jak se má postarat o Ježíše a jeho matku. Na Josefovo mlčenlivé tichosti vyniká řeč Boha. Josefovy činy tuto Boží mluvu překládají do konkrétních pozemských událostí. Nabízí se však i další vysvětlení, proč Josef podle evangelia mlčí. Je možné, že Matouš chce načrtnout Josefov morální profil jako člověka spravedlivého a zbožného. Ne mnohými slovy, ne vysvětlováním a diskuzemi, ale ochotnými a Bohu poslušnými činy je Josef opravdu před Bohem spravedlivý a bezúhonný. Josef naslouchá Bohu, věrně naplňuje jeho vůli, je v neustálém tichém rozjímání ponořen do Boží přítomnosti, a to v nejužším společenství se Synem Božím. Být spravedlivý, jak je Josef označen, znamená pro biblické vyjádření nejvyšší chválu pro člověka dobrého a zbožného. A Josef tuto chválu naplňuje ne svými slovy, ale svými skutky.

Josef se setkává s Bohem ve snech

Matouš nám ve svém evangeliu popisuje čtyři setkání Božího posla s Josefem, při kterých dostává Josef důležité pokyny nebes, jak se má postarat o Marii, svou snoubenku, a o Ježíše, přicházejícího Mesiáše. Nejdříve dostává pokyn, aby přijal svou nevysvětlitelně těhotnou snoubenku za právoplatnou manželku, neboť dítě v jejím životě je počato z Ducha svatého. Následně při paranoidní snaze krále Heroda odstranit všechny konkurenty jeho moci je Josef ve snu vybudnut, aby vzal Ježíše a jeho matku a utekl před hněvem krále do bezpečného sousedního Egypta. Když Herodes zemře, promlouvá k Josefovi ve snu anděl, aby se vrátil zpět do vlasti. Když se však dozví, že nad Judskem vládne neméně krutý Herodův syn Archelaos, dostane strach, který je rozptýlen novým pokynem ve snu, aby se uchýlil do Nazareta v Galilei. Touto Josefovou komunikací s Bohem skrze noční sny se náš hrdina podobá svému starozákonnímu jmenovci, Josefu egyptskému. I on čerpal moudrost budoucích rozhodnutí ze zjevení ve snech. Umět porozumět řeči snů se zde stává pramenem životní moudrosti, světla pro těžká rozhodnutí, setkávání se samotným Bohem. Josef zde vyniká jako člověk modlitby, který je v neustálém kontaktu se svým Bohem, i při odpočinku, kdy je jeho vůle a iniciativa otupěna. Zároveň podle moderní psychologie se právě ve snech člověku vyjevují nejhlubší skrytá přání a hnutí. Jestliže se tedy Josefovi právě skrze sny zjevuje Bůh a jeho andělé, je to jakýsi doklad o tom, že Josef je až do nejhlubších vrstev svého vnitřního života prodchnut spojením se svým Bohem, vírou a láskou k němu.

Josef v pobiblické apokryfní literatuře

Stručné a v první řadě zvěstné příběhy Josefa v evangeliu jsou doplněny pozdější křesťanskou lidovou literaturou, která se snaží odpovědět na některé vyvstávající otázky ohledně jeho osoby. Nejvýraznějším a nejobšáhlejším dokumentem, pojednávajícím obsáhleji o Josefově životě v souvislosti s narozením a dětstvím Krista, je tzv. Protoevangelium Jakubovo. Jeho nejstarší vrstvy sahají až do 2. stol. po Kr., bylo však několik století patrně doplňováno, jeho redakce byla pravděpodobně uzavřena až někdy v 5. stol. Předně se snaží řešit pochybnosti kolem panenství Marie i v následujícím manželském životě. Josef v Protoevangelium je představen jako již postarší vdovec, který již před sňatkem s Marií se zavazuje k naprosté zdrženlivosti v manželském životě. Ostatně je k tomu vybídnut samotným veleknězem, kterému leží na srdci naprostá zsvícenost Marie Bohu, která by byla porušena, pokud by se lidsky a tělesně odevzdala svému muži. Josef je jakýmsi Božím soudem zvolen za strážce Panny Marie a jeho pokročilý věk jej chrání před touhou zít se svou mladičkou manželkou tělesně jako muž se ženou. Dalším problémem, který v evangeliích není náležitě osvětlen, je otázka tzv. Ježíšových „bratří“. Dodnes některé protestantské křesťanské církve chápou tyto „bratry“ za Ježíšovy pokrevní bratry, tedy za sourozence narozené Marii ze soužití s Josefem. Tradiční názor většinové církve se vykrystalizoval konkrétně až někdy v 5. stol., ale jednoznačně je již přesvědčen o Mariině neustálém panenství i po narození Krista za manželství s Josefem. Náš apokryf tento problém řeší následovně: Josef byl již dříve ženatý, z manželství měl vícero dětí, jako starší vdovec tyto děti přivedl do nového manželství, ale se svou novou manželkou Marií již žádné potomky neměl, ani s ní manželsky nežil. Tzv. Ježíšovi „bratry“ jsou tedy bratry nevlastními, jsou dětmi Josefa z jeho prvního manželství.

R.D. Jiří Voleský

Joseph - Murillo, r. 1680

Co bude za dvacet let?

Dá-li Bůh, za dvacet let bude rok 2031 a tedy už jen dva roky do roku 2033. Tento rok bude milostivým rokem, ještě velkolepějším než rok 2000. Budeme si, dá-li Bůh, připomínat dva tisíce let od velikonoční paschy Ježíše Krista, dva tisíce let od připomínky jeho přechodu od smrti ke slávě zmrtnýchvstání. Zároveň to bude připomínka dvou tisíc let spásy. Centrálním bodem oslav tohoto roku se stane velikonoční vigilie.

Už teď se přemýšlí, co bude náplní dvaceti let, než k roku 2033 dojdeme. Byla by velká škoda, a ztráta příhodného času, kdyby se nakonec vše mělo odehrávat jen v roce 2033, dokonce jen ve velkém postu tohoto roku. Na setkání vedoucích evangelizačních škol v Čenstochově v loňském roce plánoval Tom Forest CSsR triadvacetiletou obnovu církve. Diskutovalo se na toto téma a letos se má v diskusích pokračovat - na setkání v květnu ve Fatimě. Některá hnutí už nyní systematicky pracují na přípravě pro rok 2033. Většinou se inspiřují podobným programem jako před rokem 2000. Například polské hnutí Světlo-Život už zahájilo plán nové evangelizace Ad Christum Redemptorem II, který je inspirován plánem reevangelizace Polska před rokem 2000. Plán měl prostý cíl - splnit Kristův pokyn k misii: „A řekl jim: „Jděte do celého světa a kažte evangelium všemu stvoření.“¹ Splnění tohoto pokynu je spojeno s jednoduchou situací, že se v Polsku nenajde člověk, kterému by věřící nevydali svědectví o Ježíši a jeho spáse.

Společným plánem všech hnutí před rokem 2000 byla snaha sdělit každému obyvateli země radostnou zprávu o Ježíši Kristu. Pro nás v Evropě to znamenalo pokusit se provést novou

evangelizaci Evropy. Na toto téma byla zaměřena velká evangelizační konference v Ženevě, která se konala pod názvem „Ježíš, naděje pro Evropu“. K ní se přidalo hodně osobních i společných iniciativ.

Současně s tím postupoval oficiální program pontifikátu Jana Pavla II. Už ve své první encyklice Redemptor Hominis naznačil, že rok 2000 je hlavním smyslem jeho pontifikátu. Nakonec byla před tímto rokem vyhlášena celková obnova církve. První část obnovy byla jakési velké zpytování svědomí církve, které vedlo na jedné straně k velkému díkyčinění za spásu a její plody v církvi a ve světě, na druhé straně k omluvě Bohu za to, že jsme jako děti církve plně nepřijali Ježíše Krista, nevyvodili z toho přijetí všechny důsledky a naopak jsme tento dar zatížili svým hříchem. Druhá etapa obnovy byla „velkým katechumenátem“ celého společenství církve, programem nového oživení víry a obnovy vztahu k Bohu Otci, Synu i Duchu svatému.

Jaké budou hlavní body přípravy na rok 2033? Ještě nevíme. V nauce Benedikta XVI. se však už některé z nich rýsují: primát Boha v životě světa a především v životě církve, jedinečnost Ježíše Krista, ve kterém se stal kopernikánský obrat - ne člověk hledá Boha, ale Bůh jde každému člověku vstříc. Existence pravdy o člověku a jeho spáse a existence přirozeného zákona. Jedinečnost roku 2033 je totiž založena na prostém faktu - Ježíš je jediný, nejsou jiní vůdové k Bohu a k životu, nejsou jiní, kdo by dokázali napravit svět poškozený dědičným hříchem.

P. Jan Rajlich OP, Jablonné v Podještědí

¹ Mar 16, 15. Ekumenický překlad.

Nalezení sv. Kříže

- neznámý autor
- hlavní oltářní obraz z kostela Povýšení sv. Kříže v Bělé pod Bezdězem
- datováno r. 1676
- restaurovala ak. mal. Alena Moravcová v letech 2002-2003

Vnitřní zařízení farního kostela Povýšení sv. Kříže v Bělé pod Bezdězem bylo pořízováno ve druhé polovině 17. století, po velkém požáru, který roku 1635 zachvátil celé město. Na obnově kostela se vedle samotných měšťanů podílela významnou měrou také vrchnost, nejdříve Caretto-Millesimové a později také Valdštejnové, kteří bělské panství získali roku 1679.

Ze sbírek litoměřické diecéze, strana 24

Hlavní oltář začal být budován ještě za hraběte Jindřicha Caretto-Millesima (před rokem 1678) a dokončen byl roku 1689 nákladem hraběte Arnošta z Valdštejna. Jedná se o raně barokní portálovou architekturu, zdobenou boltcovou ornamentikou. Architektura oltáře je podána v tmenné hnědi, sloupy a ornamenty jsou pozlacené. V nástavci je obraz Korunování Panny Marie, hlavnímu oltářnímu obrazu budeme věnovat pozornost níže. Po stranách oltáře jsou nad brankami pozlacené plastiky sv. Kateřiny Alexandrijské a sv. Barbory. Tematiku hlavního oltářního obrazu a zasvěcení kostela sv. Kříže pak ještě doplňují a rozvíjejí dvě sochy andělů s nástroji Kristova umučení, stojící samostatně po stranách oltáře na hranolových podstavcích¹.

Titulární obraz znázorňuje – v bezprostřední souvislosti s dedikací kostela – výjev Nalezení Kristova Kříže na Golgotě. Představuje sv. Helenu v panovníckém rouchu uprostřed družiny dvořanek v šatu 2. poloviny 17. století. Všichni stojí před vykopanou jámou, v níž je dřevný kříž. Jeden z dřevníků klečí před císařovnou Helenou a podává jí hřeby z kříže. Sama sv. Helena pak drží v ruce tabulku s nápisem „Ježíš Nazaretský – Král Židů“, psaným dle biblické zprávy v hebrejštině, latině a řečtině². V pozadí je krajina, do níž je v pravém horním rohu zakomponován kruhový pohanský chrám se sochou Venuše na kupoli³.

Zcela výjimečný, ne-li přímo unikátní, je v českém prostředí bělský obraz Nalezení sv. Kříže co do realizace ikonografického podkladu. Naprostá většina našich vyobrazení této scény znázorňuje legendu, podle níž bylo dřevo Kristova kříže (na rozdíl od křížů dvou lotrů, ukřížovaných spolu s Kristem) rozpoznáno uzdravením ochrnutlého, jehož se dřevem dotýkali. Někdy při tom bývá zobrazován i jeruzalémský biskup Makarius. Bělský obraz oproti tomu představuje nalezení a rozeznání pravého kříže tak, jak je zaznamenal sv. Ambrož ve své řeči o smrti císaře Theodosia (De morte Theodosii)⁴. Zde se praví, že sv. Helena poznala Kristův kříž podle trojjazyčného nápisu „Ježíš Nazaretský – Král Židů“, jenž byl na kříži dle svědectví evangelíí připevněn⁵. Naprostá ojedinelost tohoto pojetí v našem památkovém fondu dává tušit, že původce ideového konceptu bělského obrazu byl člověkem vpravdě úctyhodných vědomostí a širokého teologického rozhledu.

Dle přípisu dlouholetého bělského faráře, kanovníka Jaroslava Dostálka, v inventáři kostela, sepsovaném v 70. letech 20. století, je obraz na rubu datován 27. 5. 1676. Tuto skutečnost potvrdilo i restaurování v letech 2002-2003.

Otázka autorství obrazu není dosud vyřešena. Pokud byl původně signován, došlo patrně k zániku signatury při úpravě jeho rozměrů do rámu oltářní architektury. Dílo se kdysi připisovalo Karlu Škrétovi, ale jeho autorství můžeme celkem klidně vyloučit. Postavy žen jsou podány mistrně – zvláště jedna z dvořanek sv. Heleny, stojící po její levé ruce, vykazuje rysy velmi příbuzné s Betsabé od Balthasara Strobel v zámecké obrazárně v Mnichově Hradišti. Bělský obraz ovšem vznikl téměř až o dvě generace později.

Poněkud v hrubších rysech, ale zcela v souladu s realistickým pojetím, jsou již podány postavy dřevníků. Při prohlídce obrazu na místě ovšem PhDr. Ivo Kořán z Ústavu dějin umění AV ČR konstatoval, že zmíněná

Hlavní oltář kostela Povýšení sv. Kříže, Bělá pod Bezdězem.

skutečnost sama ještě nezavdává příčinu k domněnce, že by postavy žen maloval sám autor a obraz posléze dokončil dřevěný pomocník⁶.

Dle ústních sdělení PhDr. Jana Kříže a PhDr. Michala Šroňka bychom snad původ bělského hlavního oltářního obrazu mohli hledat v okruhu Antonína Stevense ze Steinfelsu, významného raně barokního malíře a současníka Karla Škréty.

Jan Nepomuk Jiříš, farář v Bělé pod Bezdězem a kanovník litoměřické katedrální kapituly

- ¹ Dle sdělení PhDr. Ivo Kořána z Ústavu dějin umění AV ČR lze autorství plastik sv. Barbory a Kateřiny i obou andělů připisat sochařské a řezbářské rodině kosmonoských Jelínků.
- ² Srv. *Evangelium sv. Jana 19,19-21*
- ³ *Chrám Venušin zde dle Eusebia z Cesareje postavil císař Hadrián, aby se v případě, že by se na onom místě některý křesťan chtěl modlit, zdálo, že se modlí k Venuši, a proto bylo ono místo málo navštěvováno a bylo takřka zapomenuté. Královna však dala chrám úplně zbořit a to místo zorat. ...* Jakub de VORAGINE, *Legenda aurea, Praha, Vyděhrad, 1984, str. 180*
- ⁴ *Jakub de VORAGINE, op. cit., str. 180: sv. Ambrož, Oratio de morte Theodosii, 43 – 48, vydáno mj. v *Ausgewählte Schriften des heiligen Ambrosius, Bischofs von Mailand, přel. Franz Xaver SCHNITTE, II. díl, Kempten 1877, str. 360-364**
- ⁵ *sv. Ambrož, op. cit., odst. 43*
- ⁶ *Tak se domníval J. V. ŠIMÁK – viz *Soupis památek historických a uměleckých v okrese mnichovohradištském, Praha, 1930, str. 83**

Ježíš nesl kříž také za mne...

Vzpomínám na svou cestu ke křtu v dospělosti a tak trochu bilanciuji v začátku letošní postní doby. Budou tomu již dva roky, kdy jsem přijala v katedrále sv. Štěpána v Litoměřicích křest z rukou Mons. Jana Baxanta. Vzpomínám a srdce mi hoří stejnou touhou jako tenkrát, kdy jsem se těšila na nový život s Ježíšem, i když jsem si nedokázala představit, jaké to vlastně bude. Chtěla jsem svobodu, ale tu pravou, bez lží a přetvářek. Přála jsem si poznat skrytou pravdu už dávno vepsanou ve svém srdci, ale byla udušena nánosem mých vlastních nečistot. Bloudila jsem neskutečně dlouhou dobu.

Vzpomínám ráda na své cesty do Litoměřic, kdy jsem z Hořic jezdila každý týden na přípravu do katechumenátu. Nemohla jsem se dočkat, až budu na místě. Litoměřická rezidence nás z dálky vítala svou krásnou architekturou. My se však nedomakáváme jako malé děti těšili na ty, kteří tam žili a žijí i dnes. Míly hlas emeritního biskupa Josefa Koukla se ozýval už venku před branou, když jsme na něho zvonili. Všichni s dojetím na něho vzpomínáme... Kolem kulatého stolu v čele s ním jsme byli jako kuřata - Maruška, Jana, Hanka,

Marcela, Miloš, Alice... A biskup Josef nám dával své srdce plné lásky. Jak jsme to potřebovali, my různé vyprahlí poutníci svých prázdných životů. Hodiny výuky katechismu jsme studovali u P. Martina Davídka, který nám velice poctivě předával nauku církve. Vždy hodnotně přednášky a čisté srdce plné Krista nám dávalo pocit nepopsatelného štěstí. Modlitba s poděkováním a někdy i se zpěvem v kapli zakončovala vždy plný čtvrteční večer. Jako opilí, ale láskou a štěstím, jsme jen neradi opouštěli noční rezidenci. Ani rozloučit se nám nešlo. Svět, ten venku, nám nerozuměl... Ale nám to tehdy bylo úplně jedno! Až zpětně dokážu

řici, že tenkrát nás již Bůh vedl.

Věděla jsem, že mám před sebou úkol, který je lidsky neuvěřitelný: mobilní hospicovou péči v Hořicích. „Je to hotový blázen,“ říkali o mně. „To se jí nikdy nepodaří,“ říkali druhí. Ano, měli pravdu, sama bych to nikdy nezvládla. Ale Bůh mi dal sílu, dovedl mne ke zdroji, upevnil naše dvacetileté manželství, spojil nás

Napsali jste...

v jednotě lásky a potom řekl: „Zvládněš to, protože jsem s tebou a napořád. Neslibuji ti slávu, neslibuji ti bohatství, ale dávám ti svou lásku a naději, kterou budeš s hospicovou paliativní péčí předávat těm nejslabším, těm, co umírají. Nedělej si starosti, co bude zítra, protože já znám tvé potřeby a postarám se o ně.“

Hospicové dílo se v Hořicích tedy tvoří stále a jde pomalu ale jistě proti proudu dnešní doby. Daří se nám službu u nemocných vykonávat, i když nemáme žádný dotace z EU a ani platbu zdravotnických pojišťoven. Jsme vybaveni věcně a personálně. Není to procházka růžovým sadem, ale víme, že nejsme na dílo sami. Naši umírající odcházejí většinou smířeni s Bohem a s lidmi, téměř většina je zaopatřena svátostmi katolické církve. Mobilní hospic má krom lékaře a zdravotních sester ve svém týmu hospicového kaplana Mons. Pavla Rouska, který byl touto službou pověřen biskupem Josefem Kajnekem, administrátorem královéhradecké diecéze.

Když píšu tyto řádky, naplňuje mne neskutečný vděk z možnosti být nepatrnou součástí tohoto díla, které skrze nás tvoří Bůh. Hořice se svou kamennou krásou a se svými kamennými srdci se pomalu mění v město plné solidarity a lidskosti s těmi nejkřehčími, umírajícími. Vnímáme jako velice pozitivní v naší unavené společnosti nárůst dobrovolnictví z řad studentů a místních lidí, kteří se ve svém volném čase do tohoto díla zapojují.

Musím vzpomenout na častá slova biskupa Josefa Koukla v prvním roce naší hospicové služby: „Vydrž Jano, kde jsou dva nebo tři shromáždění ve jménu mém, tam jsem já upro-

střed nich (Mt 18,20).“ Vyrosto totiž krásné, zdravé a silné společenství lidí, laiků, kteří mají Krista ve svém středu. Každý čtvrtek odevzdáváme potřeby hospice a našich pacientů do rukou Boha. On sám nás vede a skrze nás tvoří, my jsme jen nepatrným nástrojem v jeho ruce. Naplňuje nás ale zvláště štěstím, že toto společenství zahrnuje do sebe bývalé katechumeny z Hořic a z Litoměřic.

Říci Ježíši „ano“ bylo krásným dobrodružstvím na začátku mé cesty, s konečným závazkem na celý život. Nevyměnila bych tento život za nic na světě. Není lehký, není jenom úsměvný, je někdy velmi těžký. Dává mi ale konečně velký smysl.

A co říci závěrem? „Děkuji vám. Za to, že jste mě doprovodili na mé cestě zraní, že jste mne neopustili a že mi pomáháte dál. Děkuji, biskupe Jane, děkuji, otče Martine, děkuji, moje milá kmetro Marie.“

Jana Sieberová, Hospicové občanské sdružení Duha, Hořice

Cesta k Otci do domu světla

Patřím mezi šťastné rodiče, jejichž děti jdou zatím s nimi po cestě víry. Jsem za to vděčná také teplickým salesiánům a pastoračním asistentům a asistentkám, kteří děti v kostele vítají. Proto se zatím každý rok u nás v Teplících najde skupinka školáků, kteří se připravují k prvnímu svátému přijímání těla a krve Páně. Tento rok mezi ně patří i moje dcera.

Jedním z našich společných střípků na cestě víry je den věnovaný svátosti smíření. V neděli 20. března to z mého pohledu na faře v Teplících vypadalo asi takhle:

Před třetí hodinou se scházíme my, rodiče s dětmi, a přinášíme různé dobroty, které maminky aranžují na stoly v největší místnosti. Když už jsme podle Báry (katechetky) v plném počtu, shromáždíme se všichni v pokojíku s kobercem. Bára nás vítá. Všichni děláme znamení kříže a vyprávíme si o domečku světla, kdo v něm bydlí a jaké to tam je. Přitom děti ze žlutých šátků skládají na zemi velký domek.

Potom jáhen Petr čte evangelium o marnotratném synu, aby nám připomněl dům našeho milosrdného nebeského Otce a cestu mladšího syna. Dětem i rodičům pak připravuje salesián Standa Jonášek krátké slůvko povzbuzení. Aby nezůstalo jen u slov, děti si mohou z různých

Krátké zprávy z diecéze

Kaple v Heřmanicích

Heřmanice na Frýdlantsku byly jednou z obcí nejvíce postižených zátopami v srpnu 2010. Při odstraňování škod sem směřoval svoji pomoc i R.D. Vít Audy, farář frýdlantské farnosti, který se seznámil se záměrem obce postavit zde hřbitovní kapli. Tuto skutečnost podpořil v říjnu 2010, kdy na Frýdlantsku probíhalo diecézní setkání mládeže. Na místo vedle budoucí kaple mladí umístili kříž, který nesli při své pěší pouti až z Raspenavy.

V obci není kostel, ani kaple a výstavbou menšího sakrálního prostoru by obec získala místo důstojné pro rozloučení se svými zemřelými.

Cena materiálu potřebného k výstavbě hřbitovní kaple je vyčíslena na 1,5 milionu korun. Chcete-li přispět, svůj peněžní dar pošlete na účet číslo 201659776/0600 GE Money Bank.

R.D. Vít Audy, Marie Koscelníková

Týden manželství

V pátek 11. února 2011 obětoval R.D. Oldřich Kolář mši svatou za všechna manželství ve svém farním obvodu při příležitosti Národního týdne manželství. Ten probíhá v ČR po vzoru Velké Británie už po páté. Místo promluvy během této mše svaté se o své zkušenosti z osmnáctiletého manželství rozdělili Marika a Zbyněk Pavienští. Bylo to autentické povzbuzení k radostnému prožívání svátosti manželství v dobrém i zlém společně s Kristem.

K Národnímu týdnu manželství se přidalo i město Jablonec nad Nisou a uskutečnilo při této příležitosti 27 akcí.

V Teplicích proběhlo ekumenické setkání žen a ekumenické setkání mužů, obě na téma Věrnost není slabost.

V Liberci se mohli zájemci zúčastnit semináře Pět jazyků lásky a dalších pěti akcí v centru Generace (filmy, následné diskuse, koncert, beseda).

Pátý Národní týden manželství v ČR s mottem „Dobré manželství není samozřejmost“ byl zahájen 14. února tiskovou konferencí v budově Úřadu vlády ČR pod záštitou premiéra Petra Nečase, který mimo

jiné zdůraznil: „Manželství je optimálním předpokladem vytvoření rodinného zázemí a je nevhodnějším prostředím pro výchovu dětí. To platí pro všechny členy rodiny a všechny generační vrstvy.“

Marie Koscelníková

Přednáška ČKA

V přednáškovém sále Technické univerzity v Liberci proběhla další z řady přednášek pořádaných místní skupinou ČKA a Severočeskou delegací řádu sv. Lazara. Na téma Josef kardinál Beran, novodobý světec, hovořila Stanislava Vodičková z Ústavu pro studium totalitních režimů, jež je autorkou monografie o arcibiskupovi Beranovi s titulem Uzavírám vás do svého srdce.

Josef kardinál Beran byl člověk věrně vyznávající křesťanské hodnoty. V době nacistické okupace byl vězněn v Dachau, za komunistické totality se odmítl podřít režimu, proto byl šestnáct let pod dohledem StB v „domácím vězení“ nejprve v arcibiskupském paláci, potom na různých místech bez možnosti styku s veřejností. Poté, co byl jmenován kardinálem, dostal povolení odjet do Říma, bez možnosti návratu. Svoje vyhoštění nesl velice těžce. Zemřel 17. května 1969 v Římě. Ani po smrti se do vlasti nesměl vrátit, je pohřben v kryptě chrámu sv. Petra.

Marie Koscelníková

Varhanní koncert v Liberci

U příležitosti 326. výročí narození Johanna Sebastiana Bacha zazněl v kostele sv. Kříže v Liberci koncert varhanní hudby v podání prof. Dr. Neitharda Bethkeho a Mgr. Lukáše Trykara.

Prof. Dr. Neithard Bethke působil celý svůj život jako aktivní hudebník. Vystudoval obory církevní hudba, klavír a skladba a koncertoval na varhany po celé Evropě. Později se věnoval dirigování, a to i symfonické hudby. V 80. letech vystudoval hudební vědu, historii a teologii a stal se doktorem filosofie, v roce 2000 pak profesorem. Nyní je již v důchodu.

V Liberci měli posluchači jedinečnou příležitost si ho poslechnout nejen jako interpreta děl předních

evropských skladatelů, jako je J. S. Bach, F. X. Brixl či J. Haydn, ale mohli ho ocenit i jako skladatele a interpreta vlastní skladby.

Hana Formáčková, Liberec

Víkendová akce na Luně

Pracovník Salesiánského střediska Štěpána Trochty v Teplicích Jaroslav Hunka připravil pro děti ve středisku Luna ve dnech 11. až 12. února 2011 víkendovou akci. Hlavními tématy byla lidská práva, dětská práce, národnostní menšiny. S danými tématy se děti seznámily hlavně pomocí her a soutěží. Na další připravené průvodní hry s prožitkem ani nezbyl čas. Jaroslav Hunka se snažil dětem ujasnit, že cokoliv dělají ve středisku v kroužcích, není dětská práce, na rozdíl od dětí ve světě, které jsou v armádě, myjí auta, čistí boty nebo se žijí prostitutí. K danému tématu se vztahoval i dárek, který si děti samy vyrobily a odnesly domů - tričko s obrázkem planety Země dokreslené postavkami z jednotlivých světadílů.

Teplice se stávají multikulturním městem, kde se setkávají Češi, Arabové, Vietnamci, Ukrajinci a lidé z dalších postsovětských republik. Sřet kultur nastává i ve středisku. Při této víkendové akci si děti uvědomily, že přestože mají odlišnou kulturu a jinou víru, dokáží si spolu hrát, připravovat jídlo, trávit volný čas.

Marie Koscelníková

Poradenství v zadluženosti

Poradna pro osoby v zadluženosti, kterou provozuje Diecézní charita v Litoměřicích, rozšiřuje své služby pro klienty na dva dny v týdnu. Zájemci o tuto službu mají zároveň možnost domluvit si schůzku i v jiném termínu.

V poradně konkrétnímu dlužníkovi poradí, jaké kroky má podle svých možností podniknout. Například řešit zadlužení splátkovým kalendářem, odkladem splátek nebo v krajním případě i oddlužením prostřednictvím osobního bankrotu. Podle sociální pracovnice poradny Marie Haufové někdy stačí jen úprava rodinného rozpočtu. Služby poradny jsou zdarma.

Poradnu pro osoby v zadluženosti můžete navštívit v úterý a ve středu vždy v 8.00 - 12.00 hodin a 12.30 - 15.30 hodin. Kontakt: Diecézní charita Litoměřice, Dómské náměstí 10, 412 01 Litoměřice, telefon +420 416 733 487.

Edith Kroupová, DCH Litoměřice

Cena Křesadlo 2010

Prestížní cena Křesadlo je udělována jednou ročně šesti lidem – dobrovolníkům, kteří se významně účastní dobrovolnických aktivit v Ústeckém kraji, ať už jde o pomoc osamělým osobám, nejstarší generaci či třeba dětem ze sociálně slabých rodin.

Cenu Křesadlo 2010 „pro obyčejné lidi, kteří dělají neobyčejné věci“ převzala 17. března 2011 v Činoherním studiu v Ústí nad Labem. i dlouholetá dobrovolnice Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích, paní Zdenka Skálová.

Do hospice dochází už deset let. Stará se zde o knihovnu, jednou týdně pro klienty připravuje HuLiDe (hudebně-literárně-debatní odpoledne) a obstarává jim i drobné nákupy. Cena Křesadlo 2010 je symbolickým poděkováním za volný čas věnovaný lidem, kteří v hospici tráví své poslední dny.

Marie Koscelníková

Katalogizace litoměřické kapitulní knihovny

V rámci postupného zpřístupňování církevních knihoven probíhá od konce minulého roku elektronická katalogizace jednoho z historicky nejceněnějších knižních fondů litoměřické diecéze – knihovny litoměřické kapituly. Ta obsahuje přibližně deset tisíc tisků převážně církevní tematiky datovaných od konce 15. století až po 30. léta století minulého. Prováděné katalogizaci předcházela inventarizace prováděná od roku 2007 za pomoci studentů Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci.

Důvodů katalogizace je hned několik. Předně je nezbytné zjistit současný stav fondu, ztráty způsobené jeho přesuny i poškození jednotlivých svazků. Poslední ucelený přehled jeho skutečného obsahu byl zpracován před více než sedmdesáti lety. Sestavení elektronického katalogu dále také významně usnadní vyhledávání uložených děl. A konečně (což je v jistém smyslu důvod nejdůležitější) je provedení katalogizace jednou z podmínek získání potřebných dotací, které umožní

zabezpečit optimální podmínky pro uchování a badatelské zpřístupnění knihovny v jednom z kanovnických domů. Výběr tohoto domu právě probíhá.

Bc. Filip Krinke, knihovnik, Biskupství litoměřické

Desáté výročí zahájení provozu Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích

V litoměřickém kině Máj si při slavnostním odpoledním setkání 24. března 2011 současní i bývalí pracovníci Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích spolu se členy občanského sdružení, dobrovolníky, příznivci hospice a duchovními připomněli deset let od zahájení provozu. Tomáš Smolek, jeden ze čtyř zakládajících členů, připomněl v krátkém přehledu dějiny hospice:

- 27. 4. 1997 – požehnání základního kamene Janem Pavlem II.
- 13. 10. 1997 – registrace občanského sdružení
- říjen 1999 – zahájení stavby
- 2. 2. 2001 – slavnostní otevření hospice
- 13. 2. 2001 – přijetí prvního pacienta

Součástí programu bylo promítání dokumentárního filmu „Okno do duše umírajících“ z hospicového prostředí režiséra Tomáše Škrdlanta. Svoji knihu „Kmotra na e-mailu“ tu představila Marie Svatošová a spoluautorka knihy, žákyně 5. třídy Jana Maršíková. Následovalo autorské čtení Moniky Markové, kterým uvedla svoji knihu „Sestra a pacient v paliativní péči“.

Oslavy desátiletého výročí Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích byly zahájeny už 3. února 2011 při slavnostní děkovné bohoslužbě v hospicové kapli. Celou vzpomínkovou akci ukončí v letních měsících benefiční koncerty.

Marie Koscelníková

Charita ČR pomáhá Japonsku

Charita ČR ve spolupráci s japonskou Charitou (Caritas Japan) a mezinárodní organizací Caritas Internationalis připravuje pomoc Japonsku, které v pátek 11. března 2011 zasáhlo silné zemětřesení a následná vlna tsunami.

Na pomoc obětem této živelné katastrofy otevřela Charita ČR sbírkové konto, číslo účtu: 55660022/0800 u České spořitelny, variabilní symbol: 135.

Pomoci můžete také zasláním darcovské SMS ve tvaru DMS CHARITACR na číslo 87777 (cena jedné DMS je 30 Kč, ze kterých získá Charita ČR do sbírky 27 Kč).

www.charita.cz

Cena Křesadlo 2010, foto Marie Koscelníkové.

Děti dotvářejí trička s potiskem Země, foto archiv salesiánského střediska.

Sociální pracovnice poradny v zadluženosti, foto Marie Koscelníkové.

Hospice sv. Štěpána v Litoměřicích, foto Marie Koscelníkové.

Křížovou cestou v Kadani prošel 2. dubna průvod věřících vedený děkanem Josefem Čermákem a farářem Janem Buriánem, foto Pavel Wolf.

Zeptali jsme se Mons. Jana Baxanta:

Ve dnech 25. až 28. března letošního roku jste byl v Hejnicích na formačním soustředění s bohoslovci. Jak jste tyto dny prožili?

V kněžském semináři mezi bohoslovci se tomuto formačnímu soustředění říká víkend s biskupem. Od pátečního odpoledne až do nedělního odpoledne jsme spolu s panem generálním vikářem v Mezinárodním centru duchovní obnovy v Hejnicích tento čas prožili společně s našimi bohoslovci při modlitbě, individuálních rozhovorech, přednáškách a besedách, a jistě i při jídle a liturgii. Formaci bohoslovců chápu nikoliv jen jako čas poučování a teologického vzdělávání, ale i jako čas určité reflexe a budování mezilidských vztahů podobně, jako tomu bývá v normální lidské rodině. Tam se nemluví o formaci, ale o výchově a vedení. V obojím případě jde o to samé: sdílet čas a skutečnosti pohromadě, vzájemně se poznávat a chápat, podporovat se v úsilí o jedno dílo, totiž dílo Kristovo. Ježíš také někdy s apoštoly pobýval o samotě, aby byl jen s nimi a oni s ním. Účastníků soustředění bylo osm. Šest bohoslovců a my dva. Ač jsme všichni svým původem z různých konců Čech a Moravy, přesto jsme si rozuměli a byli jsme si blízcí, bez ohledu na postavení představeného či podřízeného. Patříme k sobě, chceme na sebe brát odpovědnost za šíření evangelia v litoměřické diecézi, necháme se udolat překážkami, i kdyby byly jakékoliv. Formační soustředění je příležitostí k obnově věrnosti našemu Pánu a současně i k vyslovení vděčnosti všem dobrodincům, kteří bohoslovce podporují a za ně se modlí.

Jan Baxant, biskup litoměřický

Pište nám na adresu zdislava@dltm.cz

Mons. Jan Baxant požehnal pamětní desku věnovanou biskupu Josefu Kouklovi

Litoměřický biskup Jan Baxant požehnal o 4. neděli postní (3. dubna 2011) po mši svatě pamětní desku svého předchůdce, 18. biskupa litoměřického, Mons. ThDr. Josefa Koukla, který zemřel loni v květnu.

Pamětní desku biskupa Koukla nechala připravit Katedrální kapitula u sv. Štěpána v Litoměřicích. Na jeden z pilířů v katedrále sv. Štěpána byla umístěna v pátek 18. března 2011. Podle zadaného návrhu ji vyhotovila kamenice Ivana Šulcová ze Sedlce pod Házmburkem.

Na kamenné desce z indické žuly je vyobrazen biskupský znak Mons. Koukla a uvedeny základní životopisné údaje (včetně data jeho biskupského svěcení a nástupu na biskupský stolec). Latinský nápis „Svým životem vpravdě vydal svědectví o Boží lásce“ vyjadřuje, že biskup Josef svým životem naplnil heslo „Bůh je láska“, které si při nástupu do biskupské služby zvolil. Deska byla vsazena do prvního pravého pilíře v katedrále (při pohledu od hlavního oltáře směrem ke vchodu do chrámu).

Biskupové litoměřické diecéze bývali v minulosti pohřbíváni přímo v katedrále sv. Štěpána. Od počátku 19. století, kdy byla jejich těla ukládána do biskupské hrobky na novém litoměřickém hřbitově, se stalo tradicí, že jejich jména připomínají v katedrále právě pamětní desky.

Jana Michálková

Z díáře Mons. Jana Baxanta

- 30. 4. 10.00 hod. Pastorační návštěva farnosti sv. Jiří, Chříbská
- 1. 5. 15.00 hod. Poutní mše svatá, Modlivý důl, Svojkov
- 3. 5. 14.00 hod. Rada ČBK pro zdravotnictví, Praha
- 5. 5. 10.00 hod. Pastorační návštěva Biskupského gymnázia, Varnsdorf
- 6. 5. 11.00 hod. Poutí smíření, Hejnice
- 7. 5. 10.00 hod. Slavnost Žehnaní pramenů, Karlovy Vary
- 8. 5. 10.00 hod. Biřmování, Loukov
- 9. 5. 17.00 hod. Kněžské jubileum, Ústí nad Labem
- 11. 5. 10.00 hod. Kněžský den, DDKT, Litoměřice
- 14. 5. 10.00 hod. Biřmování, Jestřebí

Úmysly apoštolátu modlitby na rok 2011

Svatý otec vyhlásil na každý měsíc letošního roku úmysly k modlitbě za potřeby církve a za misie. Čeští a moravští biskupové k nim přidali třetí úmysl za církev a obyvatele v České republice.

Květen

1. Aby ti, kdo pracují v médiích, ctili pravdu, solidaritu a lidskou důstojnost.
2. Aby Pán pomáhal církvi v Číně vytrvat ve věrnosti evangeliu a růst v jednotě.
3. Za všechny nepokřtěné, kterým různé důvody brání otevřít se Božímu pozvání, aby našli v církvi pochopení, vstřícnou pomoc a laskavé přijetí.

www.cirkev.cz

Objednávky Zdislavy na adrese zdislava@in.cz

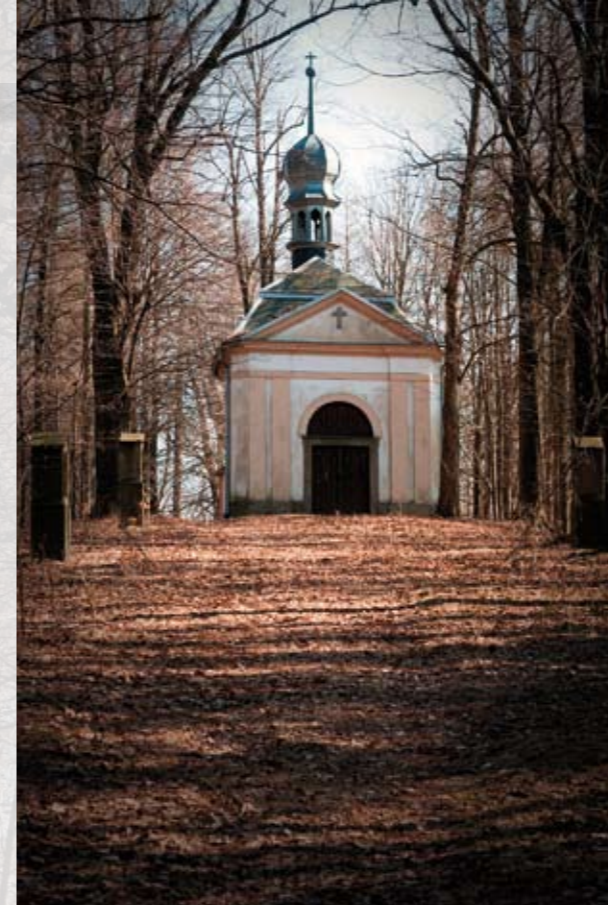
Zdislava – časopis litoměřické diecéze

Vydavatel: Biskupství litoměřické. **Adresa redakce:** Biskupství litoměřické - diecézní časopis Zdislava, Dómské náměstí 1/1, 412 88 Litoměřice (zdislava@dltm.cz).

Za obsah časopisu odpovídá P. Stanislav Příbyl (pribyl@dltm.cz). **Redakce:** Jana Michálková (michalkova@dltm.cz), Marie Koscelníková (koscelnikova@dltm.cz). **Grafická úprava:** Miroslav Zelenka.

Tisk: Tiskárna Zetka tisk, s.r.o. (tiskarna.zetka@volny.cz). **Objednávky a distribuci** zajišťuje Vydavatelství IN, s.r.o. (zdislava@in.cz), tel. 775 598 604 prostřednictvím Postservisu.

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků. Registrace MKČR E7397. ISSN 1211-3042.

Křížové cesty Šluknovska

výstava v ambitu Lorety Rumburk, 1. 4. - 31. 5. 2011

Foto Jiří Stejskal

Brtníky, křížová cesta a kaple Nejsvětější Trojice.

Annaberg u Lobedavy, Getsemanská zahrada a kaple sv. Anny.

Kaple Kalvárie a Boží hrob z křížové cesty ve Šluknově.

Jířetín pod Jedlovou, křížová cesta.

Rumburk, křížová cesta a kaple sv. Jana Křtitele.

Foto Marketa Jirů a Karel Pečel. Další fotografie naleznete na www.dltm.cz.

Nalezení sv. Kříže,

hlavní oltářní obraz z kostela Povýšení sv. Kříže
v Bělé pod Bezdězem, datováno r.1676, neznámý autor.

